

Získávejte mi učedníky – Nanebevstoupení Páně

Rožnov, Střítež: 25.5.2017

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Sk 1, 1 – 14

Text: Mt 28, 16 – 20

Jedenácte pak učedníků šli do Galileje na horu, kdež jim byl uložil Ježíš. A uzřevše ho, klaněli se jemu. Ale někteří pochybovali. A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, rka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učce je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.

Svátek nanebevstoupení je vyznáním Krista vyvýšeného, sedícího po Pravici Boha Otce. Ale zároveň je i připomínkou toho velkého poslání, které Pán Ježíš Kristus předal svým učedníkům právě ve chvíli, kdy odcházel do nebe. Když někdo odchází z tohoto světa, tak často napíše závěť, aby jeho potomci věděli, co mají dělat. Taková závěť je nejen věc právně závazná, ale také velmi závažná. A pozůstalí si většinou přejí naplnit poslední vůli zesnulého.

Ježíšova poslední vůle však není závěť zesnulého, nýbrž žijícího Krista. To však nic nemění na tom, že jeho vůle je třeba vzít velmi vážně. Ježíš s plnou autoritou Pána nebe i země nám přikazuje: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal.“ Všimněte si, že Ježíš tady neprosí a neříká: „Bylo by dobré, kdybyste, až odejdu ke svému Otci, také vy získávali učedníky.“ Nenabízí to jako možnost: „Kdyby někdo chtěl druhé získat pro Krista, tak může.“ Ne, nic takového tu nečteme. To, co tu čteme, je příkaz samotného Boha, Pána světa, a ten příkaz zní: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“ Je to rozkaz. Je to rozkaz toho, komu je dána veškerá moc na nebi i na zemi.

Ježíš Kristus toto své nařízení uvozuje slovy: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“ To je velmi důležité si uvědomit. Když máme šířit evangelium kolem sebe, tak to často děláme s jakýmsi ostychem, jakoby se to ani nepatřilo. Jako bychom se dokonce styděli za to, že věříme v Boha. Okolní svět se nás snaží do takového pocitu natlačit. Jakoby víra byla projevem slaboštví, projevem určitého druhu slabomyslnosti, jako bychom měli se svou vírou zůstat někde v ústraní či dokonce v soukromí, protože ve světě či v politice, tam vládnu jiná síla a jiná moc. Ale, bratři a sestry, Ježíš říká, že jemu je dána veškerá moc na nebi i na zemi! Ježíšovi náleží panství v celém světě, v každé zemi, bez ohledu na tradice a náboženství, v každém státě, v politice, ve vládě, ve veřejném životě, v oblastech společenského života, v rodinách, ve výchově, ale i v tom osobním a soukromém životě jednotlivců. Kristu patří veškerá moc na nebi i na zemi. A my máme vyhlášovat jeho panství v tomto světě s tímto vědomím. Ale ne jako Boží exekutoři, kteří násilím zabírají svět pro svého Pána, ale jako ti, kdo vyhláší milost a svobodu pro všechny lidi, protože jemu všichni lidé náležejí.

Další věc, obsažená v Ježíšově příkazu je vyjádřena slovy: „Jděte ke všem národům“. V řečtině je přímo ke všem „etnikům“. Ke všem skupinám lidí na celém světě bez rozdílu rasy, kultury, národnosti či náboženství. V evangeliu Markově je dokonce řečeno: „Kažte evangelium všemu stvoření“. To doslova znamená, i když to bude našim uším znít možná poněkud nezvykle, že máme kázat evangelium nejenom lidem (!), nýbrž opravdu všemu stvoření! Možná víte, že František z Asisi vzal toto přikázání tak vážně, že kázal i ptáčkům a lesní zvěři. Ale dnes je nám jasné, že přinášet evangelium všemu stvoření znamená zvěstovat způsobem adresátovi přiměřeným. Tzn. že těm, kdo nerozumí lidské řeči, je třeba přinášet evangelium neverbálně, tedy ne slovy ale činy. Evangelium je skutečně určeno všemu stvoření, což se musí odrazit i v tom, jak se chováme nejen k lidem, ale i k přírodě, ke zvířatům, k půdě, k vodě, vzduchu. Řečeno moderně: Evangelium pro toto stvoření je ekologie. Celé tvorstvo máme svěřovat pod moudrou vládu Boží a vysvobozovat ze zotročující ruky mocností ziskuchtivosti, mamonu, lhostejnosti a bezduchého ničení. Příroda bohužel také trpí lidským hříchem, a jak říká apoštol Pavel, „celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti - ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marností vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu.“ (Ř 8,19-22). Je třeba vzít opravdu vážně ten příkaz: „Kažte evangelium všemu stvoření“ jehož špičkou ledovce je člověk.

A pro každého člověka je evangeliem, tedy osvobozující mocí, když se může stát učedníkem Pána Ježíše Krista. Ježíš říká: „Získávejte mi učedníky“ (doslova „čňte učedníky ze všech národů“) a zároveň vysvětluje, jak to máme dělat: „Křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učce je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám.“ Jsou tu zmíněny dvě věci: křest a vyučování. Jako evangeličkům je nám doufám jasné, že se tu

nemíní křest v jeho pouhém obřadném smyslu, totiž jen jako svátostný akt, nýbrž křest se vším, co k němu patří a co svátostným způsobem křest zviditelňuje. Slovo křtít znamená v řečtině doslova „zcela se ponořit“, a to do jména Otce i Syna i Ducha svatého. Jsou i jiné výrazy a obrazy, které tuto skutečnost v Písmu znázorňují. Např.: vstoupit do těla Kristova, nechat se znovuzrodit k životu s Kristem, cele se spolehnout na Boží milost, zemřít hříchu a být živ Bohu, uvěřit celým svým srdcem, vstoupit na cestu života, být obmyt Kristovou krví, dát se smířit s Bohem, svléci starého a obléci nového člověka, přijmout nové srdce atd. atd. Nový zákon je plný obrazů o této skutečnosti, totiž jakým způsobem člověk přijímá evangelium o Boží milosti a záchraně v Kristu.

Zároveň je tu formulováno trojiční učení o Bohu Otci, Synu i Duchu svatém. Protože je zde při díle Bůh ve všech třech osobách. Otcem nazýváme Boha, když věříme, že se jako křesťané stáváme Božími dětmi. V Syna věříme, protože pouze díky jeho oběti se smíme Božími dětmi stát. A v Ducha svatého věříme, protože jen on to při nás skutečně činí a dává nám tu moc, stát se Božími dětmi. Teprve takový křest, který toto vše zpečetuje a potvrzuje, činí z člověka křesťana. Křest jako formální akt a pouhý obřad, bez toho vnitřního a neviditelného působení Boží trojice z lidí křesťany nečiní. Z uvedeného je zřejmé, že ten Ježíšův příkaz „křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ nemůže být naplněn nějakým násilným pokřesťanštěním, jak se dělo v minulosti, kdy se zdánlivě získávali učedníci Kristovi pouhým formálním vykonáním křestního aktu. Jako evangelíci nevěříme, že křest sám o sobě tyto duchovní skutečnosti magicky působí, nýbrž pouze zviditelňuje a potvrzuje to, co skrytě působí jen Duch svatý, který, jak víme, věje, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje.

Je tu ale ještě druhá neméně důležitá věc, a to je vyučování. Křest je jednorázová záležitost, ale mající trvalý dosah pro celý život. A to je závazek zachovávání všeho, co nám Pán Ježíš přikázal, protože od chvíle křtu se Ježíš stává pokřtěnému Pánem. A zachovávat Boží přikázání, tomu se musí člověk po celý život učit. Tady si opět všimněme, že tu není řeč o vzdělání, o informovanosti a znalostech, ale o poslušnosti. Není tu řečeno: „Učte je znát všechno, co jsem vám přikázal“. Tady je: „Učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal“. Smyslem biblického vyučování není pouze nabýt vědomosti, nýbrž naučit se životu v poslušnosti svého Pána. Mylí se rodiče, když se domnívají, že svoji křesťanskou odpovědnost vůči svým dětem splní tím, že je pošlou na biblické hodiny nebo do nedělní školy. Poslušnosti se děti naučí, když vidí, že totéž, co se po nich žádá, dělají i jejich rodiče. A když to rodiče nedělají, tehdy svou křesťanskou povinnost neplní. Jinými slovy: Nemáme právo žádat na svých dětech to, co sami nejsme ochotni plnit. To je základní pravidlo školy poslušnosti. Jestliže tedy Ježíšův příkaz zní: „Učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal“, pak to v první řadě znamená: „Vy sami to zachovávejte jako příklad hodný následování“.

Zdá se to jako přílišné břemeno a nesplnitelný příkaz. Říkáme si: To je na člověka příliš! Přece nejsem Ježíš!“ Ale vzpomeňme si, co jsme říkali na začátku. Ježíšův příkaz sice zní jako závěť člověka, který předává štafetu pozůstalým, ale Ježíš přece není mrtev. Proto ihned za svůj příkaz nést evangelium všem lidem připojuje neméně důležité ujištění: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Jestliže máme plnit Ježíšovo poslání, nemůžeme tak činit bez něj. My máme pro Ježíše získávat učedníky, máme je křtít a vyučovat, ale proměnit jejich srdce mocí evangelia může pouze On sám skrze Ducha svatého, v němž je nám přítomen po všechny věky. Opravdu nejsme na tento úkol sami. A tak ruku v ruce s poslušností a plněním Božích přikázání má jít i modlitba s prosbou o Ježíšovu přítomnost a pomoc v Duchu svatém. Ten byl církvi dán, aby evangelium o Boží lásce nebylo v tomto světě bezmocné ale působilo mocí toho, jemuž je dána veškerá moc na nebi i na zemi.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty, který trůníš na nebesích a vládneš tomuto světu. Tebe prosíme, buď při nás svým Duchem svatým a probud' naše srdce k nové horlivosti pro tvé svaté jméno. Dej, ať se na nás zrcadlí tvoje tvář. Aby ti, kteří mají uslyšet tvé slovo, nejprve viděli, že tvé evangelium je mocné a působí v našich srdcích, v našem myšlení i jednání. Dej, ať z našich skutků lidé poznají, že jsme ve tvých službách. Amen.*

Přímlybná modlitba: *Prosíme tě, Pane, nepřestávej křesťanům připomínat, že jsou vyslanci nebeského krále. Dej, ať nešíříme ve světě strach, ale naději. Ať nešíříme své ideje mečem, ale ať probouzíme v lidech lásku. Ať nerozšíváme smrt, ale radost. Prosíme tě, Pane, uť nás chovat se ke tvému stvoření moudře a s vědomím, že celá země i nebe patří tobě. Prosíme tě, dej, aby se žádná tvé stvoření nestalo obětí lidské ziskuchtivosti či nenávisti. Prosíme tě za šíření radostné zvěsti do celého světa, i tam, kde se zdá, že křesťanství nemá místo. Prosíme tě, dotkni se srdcí těch, kdo cítí bolest, křivdu a nespravedlnost. Prosíme za ty, kdo ztratili své blízké rukou atentátníků. Prosíme za ty, kdo tě vidí jako krutého a cynického Boha. Prosíme za ty, kteří prožívají ve svém životě strach a obrožení. Dej, ať nás naše břichy ať nás nezotročují, tvá pravda ať nás osvobozuje a naše víra ať nás pozvedá. Amen.*